

Пісня віхоли

Борис Олійник

Дихало вільхою, тихою втіхою –
білим сном...
Раптом наїхали віхоли звихреним
табуном!
Снігом-завіями вії завіяло –
білина.
Ні мене, ні її –
тільки
сива
пелена.
Де ти поділася? Все завертілося –
збився з ніг.
Може, на полюсі?
В чортовім колесі –
п'яний сніг.
В дикому клекоті, білому реготі –
свист, содом!
Через тин –
покотом
світ пішов
догори дном.
Крутить у лютому хугою лютою –
аж кипить!
Все переплутано білими путами –
втратив нить.
Кличу я лебедем. Відгомін – лепетом
пада в сніг...
А нехай тобі грець –
переметено поріг!
Вилечу з віяла верхи на вихорі –
в білограй.
Вдарю острогами понад тривогами:
доганяй!
Хай оті віхоли з розуму з'їхали –
все одно
Я тебе перейму,
хай там покришка

чи дно!